

Vulpea și corbul

— Îmi lasă ciocul apă
Când mă gândesc la ce-o să cinez.
O să fac o adevărat-agapă!
Dar iat-o creangă groasă: aterizez.
Și corbul desfăcu o bucată
De brânză, atunci căpătată
De la o rudă mai îndepărtată.
Miros divin îi umplu nara:
— Mmmm, nu că mă dau expert,
Dar cred c-avem aici un Camembert.
Cu grijă apucă brânza cu gheara
Și-o îndreptă lacom spre cioc,
Dar auzi cioc! cioc!
Bătând în coaja de stejar.
— Cin' să fie? N-am habar!
Din vîrful stejarului privi:
O mogâldeață în nuanțe portocalii
Striga: — Se vede că ești amator!
Nu-i Camembert, e Roquefort!

Vru corbul să-i dea replica pe loc,
Dar îi pică brânza din cioc.

Albinele, viespile și bondarul

Albinele și viespile făceau mare harabură
Pentru niște miere găsită într-o scorbură.
Viespile țipau că mierea lor li se cuvine,
Iar albinele jurau că lor le aparține.
Erau cât pe ce să se-nțepe cu acele, dar
Le dădu prin cap s-apeleză la bondar.
Acesta, în robă de judecător,
Cu răbdare audia un martor.
Fuseseră observate bâzând pe lângă stup
Făpturi galbene, cu dungi negre pe trup.
Altul declara că, din contră, fuseseră observate
Creaturi negre, cu dungi galbene pe spate.
Bondarul ezita, vădit încurcat:
— Cazul e foarte complex, trebuie amânat.
Când peste șase săptămâni curtea din nou s-a întrunit,
O mulțime de martori spre bară s-au înghesuit
Să depună mărturie, într-un vacarm de nedescris.

Dar o albină sfătoasă a zis:

— Haideți mai bine la fața locului să ne adunăm
Și viespile cum fagurele-l repară să observăm.

Degeaba viespile-au obiectat,
Judecătorul imediat a sesizat
Că albinele erau cele ce, cu migală,
Făuriseră fiecare căsuță hexagonală.

